

Zpráva z Prahy

Autor: Karel Veliký

Proměna centra v „administrativně obchodní zónu“ a „turistickou atrakci“ je vcelku hotova. Což znamená, že obé ve středu města na první pohled převládá nad „běžným životem“ místních obyvatel: pokud sem turisté jezdí, Pražané dojíždějí: ti mladší aby se „ukázali“ a rozhlédli po sobě podobných, za „zábavou“ (jakou je např. shopping), a teď po prázdninách také do škol; ti starší hlavně za prací.

Zdá se přitom, že od advokátů „za vodou“ přes kúlpíár „pohodáře“ až po existenční nejistotu závozníků a servírek plní zejména úlohu obslužného personálu pro „zahraniční klientelu“. Ovšem nejen pro tu zaplňující ulice, restaurace a náměstí „pražské atrakce“ vytvářené jí na míru. Značnou část (ne-li většinu?) zdejších pozemků a budov prý cizinci, přesněji řečeno „zahraniční společnosti“ (také anonymní či poloanonymní „akciovky“, pro něž je spekulativní držba výnosné „lokality“ jednou z kolonek v Excelu, což mimochodem místní památkáře jistě staví před těžko řešitelné úkoly) již rovněž vlastní! **Odpovídá-li náš dojem skutečnosti, pak se zajištění obnovy a rozvoje města „zahraničními kapitálovými investicemi“ v poloskanzen kryje jeho výprodejem?**

To by byla („pravicovým“) liberalismem znetvořená podoba města. Tu však dále viditelně rozkládá jeden z důsledků „volného pohybu a obchodu bez hranic“: totiž uskutečňování multikulturní ideologie coby projevu konkurenční (levičácké) „radikální demokracie“ mající tvářnost města, již tak notně deformovanou „státním“ liberalismem, konečně svobodně rozložit v neforemnou-beztvářnou multietnickou „občanskou“ společnost – „Komunu“. Dnes jí říkají „neasimilacionistické, postnacionální a postetnické soužití“, jehož hlavními znaky jsou „pluralita a neurčitost“ a praxí „permanentní rušení hierarchií identit“ jakožto „rozvedení potenciálů liberální modernity“.

A právní stát (následník někdejšího „národního státu“ - dle znalců projev předchozího stupně **modernity**) tento „pokrok“ postmo-demoradikálům z neziskovek a jiných iniciativ kapitálově hojně dotuje. Do veřejného prostoru tak vstupují znaky a činnost nejrůznějších xenofilů, více či méně vyzývavých úchylů či prostě jen zmatených, sebestředných, ač hravých blbečků (nálepky, instalace, performance, demonstrace a jiné akce). K pražskému létu proto např. již „neodmyslitelně patří“ místní *gejprajt*, zatímco jakási „bílá hrdost“ má dávno „spát“ zbitá k smrti alespoň dva metry podzemí. Je to vůbec možné?

Jungmannovo náměstí

Jisté je, že rozmanitost, jinakosti a jejich mísení charakterizují velkoměsta od jejich počátků (Babylon). Nyní však žijeme v období, kdy si zcela vážně můžeme klást otázku, zda je město už světem či stává-li se svět městem? A že městu jaksi patříme všichni, i když žijeme na vesnici, o tom může být jen málo pochyb. Kdo by dnes dokázal přerušit všechny jeho sítě? V této souvislosti je pohled na Prahu (coby modýlek **globalizace**) obzvlášť znepokojující. Neboť problematizuje „dezerci“: Je vůbec kam utéct?

Do vnitřní emigrace tu totiž ti nelhostejní, neotupělí, nehloupí, nesenilní a nezpitomělí museli ustoupit již dávno. Na to, aby o sobě dali účinně vědět v ulicích a na náměstích je jich zjevně příliš málo a navíc se netěší podpoře oblundného systému, v němž nadnárodní peněžnictví koexistuje s mezinárodním rovnostářstvím radikálních demokratů převážně neomarxistické ražby, ač s troškou hlušiny humanizovaných a ekumenizovaných křesťanských církví.

Těžko se hledají útěšná slova. Zdá-li se nám například, že v ulicích se „identity“ pouze míjejí bez většího zájmu, nelze předpokládat, že k jejich setkávání, prolínání a prosakování nedochází v místech, kam přístup zjednává mj. ochota či schopnost neustále platit (od nočních barů přes hudební kluby po nevěstince). Spodních dimenzí velkoměsta se však straníme, takže na hranici s nocí naše stručná zpráva končí.